

KHÔNG BAO GIỜ VÀO 12 PM

Màu trắng. Đó là ấn tượng đầu tiên của tôi về căn phòng nàng ở. Trắng một cách ma quái, một cách khó hiểu. Thứ màu trắng im lặng nhẫn nại, nhưng âm thầm bủa vây người ta. Tường trắng, rèm cửa sổ màu trắng, drap giường màu trắng, bộ bàn ghế bọc nệm trắng, hoa trắng. Màu trắng lạ kỳ và bí ẩn, giống hệt nàng.

Nàng cười nhẹ nhàng:

“Anh uống gì? Bia hay trà đào?”

“Anh thích trà chanh. Em có không?”

“Không, em chỉ có trà đào thôi.”

“Vậy thì anh uống bia...”

Nàng lại cười nhẹ nhàng. Thân hình mảnh mai di chuyển đến bên chiếc tủ lạnh, dĩ nhiên cũng màu trắng, lấy ra hai chai bia Heineken.

“Anh một, và em một nhé! Chúng ta uống vì hôm nay anh ghé thăm phòng em.”

“Cảm ơn em.”

Tôi đón lấy chai bia từ tay nàng, vô tình chạm thoáng qua những ngón tay gầy guộc, nhận thấy da thịt nàng không ấm áp, thứ thân nhiệt yếu ớt và khiến cho tôi phải rùng mình.

“Tại sao em không kéo rèm ra?”

“Em không thích nắng.”

“Nhưng trời đã ngả về chiều rồi.”

“Vậy thì để em bật đèn nhé!”

Ngay cả thứ ánh sáng điện nàg vừa bật lên, tôi cũng thấy nó trắng kỳ ảo hơn ở những nơi khác. Khuôn mặt nàg tươi tỉnh, ánh đèn làm màu tóc nàg óng ánh. Đôi mắt dịu dàng chưa bao giờ tôi được gặp, nàg như một tiểu thư đài các trong những cuốn tiểu thuyết tình yêu diễm lệ phương Tây. Đôi môi nhỏ nhắn. Đường nét nào của nàg cũng thanh mảnh, mềm mại, nếu để ví von thì giống một nhành hoa huệ, thứ hoa tôi chỉ thấy chị gái mình mua vào những ngày cúng giỗ. Tôi rùng mình lần thứ hai.

Tôi thường đi làm về muộn. Nhưng bao giờ trước khi đi ngủ, tôi cũng online và mở mail. ít người quen lên mạng vào giờ đó. Có một lần, tôi vào một phòng chat ngẫu nhiên, những nickname đêm khuya thường gây hoang mang nhiều hơn ban ngày. Nà ná như nhau. Emgaicodon, trainhay79, haydenbenem1000, yeulamchi... Tôi dừng chuột lại ở một cái nick lạ lùg: khongbaogiovaol2pm.

“Chào bạn”. Tôi gửi một thông điệp. Thật dễ chịu khi messenger đã có thể gõ bằng tiếng việt.

“Xin chào.” Phía bên kia đáp lại ngay lập tức.

“Chúng ta làm quen nhé. Tôi tên Phong, 27 tuổi.”

“Em là Bảo Ngân. 26 tuổi”

Là con gái. Lại ít hơn tuổi hơn. Tôi hí hửng hẳn lên. Không biết khongbaogiovaol2pm có xinh xắn không nhỉ?

“Sao em chat khuya thế?”

“Cũng giống như anh thôi.”

“Sao em chắc là giống?”

“Em cảm thấy vậy.”

“Anh tìm người nói chuyện đêm khuya. Anh đang lẻ loi quá!” Tôi buông lời tán tỉnh như thường lệ, sau đó thoáng chút ân hận.

“Vậy anh có muốn nói chuyện hết đêm nay với em không?”

Tôi hoang mang. Khongbaogiovaol2pm có ý gì nhỉ? Hay cô nàng cũng giống như cái nick Mecungaitinhxxx tôi gặp tuần trước, sau khi xin địa chỉ, Mecungaitinhxxx đã xuất hiện ở nhà tôi sau nửa tiếng, son phấn xiêm y lộ rõ nghề nghiệp. Cô ta “nói chuyện” suốt đêm đó với tôi, sáng hôm sau thì tự động ra về. Dĩ nhiên là tôi không ki bo đến nỗi không cho cô ta một khoản gọi là mua thêm thời son. Tôi đấy, cũng tầm thường vậy thôi, không thể chiến thắng những cám dỗ bản năng. Tôi có một căn hộ đủ rộng cho một gia đình ba người, có một công việc đủ nuôi cái gia đình ba người kia, nếu có. Tôi cũng có một ngoại hình dễ coi, cao ráo và lịch lãm. Và tôi yên tâm với ba thứ mình có để tồn tại.

“Vậy anh đến chỗ em hay em đến chỗ anh?” Tôi hỏi, trong đầu thoáng thất vọng, vì đã tưởng cái nick này không giống như nhiều cái nick đêm khuya tôi hay gặp.

“Mình nói chuyện trên mạng cũng được mà.”

Gì thế nhỉ? Tôi cứ tưởng vậy, rồi lại không phải vậy. Phía bên kia khiến cho tôi tò mò và trở nên nghiêm túc hơn.

“Ok. Em làm gì?”

“Em không có công việc gì cụ thể cả. Lúc thì dịch sách, lúc thì chơi nhạc. Lúc lại dạy mọi người cắm hoa. Còn anh?”

“Vậy em là người đa tài rồi. Anh làm trong lĩnh vực kinh doanh.”

“Chắc anh chưa có gia đình?”

“Sao em đoán vậy?”

“Chỉ những người cô đơn mới lên mạng giờ này thôi. Lý do thứ hai là vì không có thời gian để online vào ban ngày. Theo em, anh có cả hai lý do đó.”

“Em đoán cũng đúng nhỉ? Chắc còn có tài coi tướng số nữa?”

“Cũng chút ít. Nhưng em lại không bao giờ đoán nói cho chính mình.”

“Không thấy bói nào tự coi cho mình được. Cũng là chuyện bình thường thôi mà. À, cái nick của em có nghĩa là gì vậy?”

“Không bao giờ vào 12 pm.”

“Anh hỏi ý nghĩa của nó cơ!”

“Rồi lát nữa anh sẽ hiểu.”

Một cô gái bí hiểm. Tôi thích những người như vậy. Phải có cái gì đó để cho người khác khám phá, bí mật làm nên sức quyến rũ cho người phụ nữ mà.

“Em sống ở phố nào? Cho anh số điện thoại được không? Anh cảm thấy muốn làm bạn của em.”

Phía bên kia đột ngột offline sau câu hỏi của tôi. Thế là thế nào nhỉ? Tôi đã có gì lỗi mạng ư? Hay bên nhà cô ấy mất điện? Hay mạng lỗi? “Sao thế? Em không muốn nói chuyện với anh nữa à? Tiếc thật. Hy vọng ngày mai lại thấy nick em sáng.” Tôi để lại message cho Khongbaogiovaol2pm rồi tắt máy. Nhìn lên đồng hồ. 12.00.

Đó là câu chuyện vì sao tôi quen nàng. Hôm sau đó tôi có gặp nàng trên mạng, có hỏi vì sao offline đột ngột, nàng có xin lỗi nhưng không giải thích lý do, cũng như luôn từ chối cho biết vì sao nàng lấy nick là Khongbaogiovaol2pm. Chúng tôi trở thành bạn của nhau mỗi đêm, nhưng chỉ đến 12.00 là nàng nói lời tạm biệt. Tôi mơ hồ nhận thấy điều đó liên quan đến nickname kỳ lạ của nàng.

Và sau gần một tháng, hôm nay tôi có được địa chỉ và đến thăm nàng. Tôi có ý mời nàng ra ngoài ăn tối nhưng nàng bảo sẽ nấu cái gì đó mời tôi. Thật là thú vị. Nàng thu hút tôi thật sự.

“Anh đỡ khát rồi chứ? Bữa tối em đã dọn sẵn rồi, mình bắt đầu nhé!”

“Ngại quá, lần đầu đến nhà đã được em mời cơm rồi, mà chẳng có quà gì cho em cả.”

“Vậy thì lần sau cũng được mà.”

Căn phòng của nàng gọn gàng và sạch sẽ. Gian ngoài vừa là phòng khách, vừa là phòng ngủ. Gian còn lại là nhà bếp và nhà tắm. Bàn ăn trải khăn trắng, tôi cũng đoán được điều đó từ trước khi bước vào. Một gian bếp ốp gạch trắng, có vẻ mới được làm lại.

“Em thích màu trắng nhỉ? Trông em mặc màu trắng cũng hợp lắm đấy!”

Tôi đã định khen nàng từ lúc mới đến, nhưng bị chùng lại vì ấn tượng quá nhiều màu trắng trước mắt. Nàng mặc chiếc váy liền bằng vải mềm, màu trắng, có thêm một lớp voan mỏng bên ngoài, nhìn nữ tính và thánh thiện kỳ lạ. Màu tóc và lông mày nâu đậm tự nhiên, vóc dáng cao ráo, có lẽ ông hoặc bà nàng là người ngoại quốc, nên nhìn nàng toát ra một vẻ tây tây, như cách nói của mọi người. Nàng không đeo trang sức nhưng có dùng nước hoa, mùi thơm mỏng man theo từng bước chân của nàng, một mùi thơm cũng dễ chịu và dịu dàng như nàng.

“Chà, nhiều món thế?”

“Nhà có khách mà... vớ lại, em rất thích nấu ăn.”

Đúng là người con gái tôi đang tìm kiếm. Còn gì tuyệt hơn khi nàng không những xinh đẹp mà còn hiền hậu, đảm đang? Cứ như từ một nơi xa xăm nào đó, nàng xuất hiện để tôi không thể hững hờ lâu hơn nữa với chuyện tìm một người cùng chung sống suốt cuộc đời này. Tôi sẽ yêu nàng, và sẽ không bao giờ phản bội nàng. Trong thâm tâm tôi đã nảy nở những dự định rõ rệt. Nhất định tôi sẽ chinh phục nàng, nàng sẽ là của tôi, cả màu trắng hơi ma quái của nàng cũng sẽ thuộc về tôi mãi mãi. Đột nhiên, cái rung mình thứ ba làm tôi ớn lạnh. Nàng khẽ đưa mắt và nhìn thấy tôi lắc lắc đầu:

“Anh sao vậy?”

“Không sao, bỗng nhiên anh thấy hơi lạnh...”

“Chắc tại phòng em lạnh lẽo quá chăng? Vài người bạn của em bảo vậy, họ không thích đến đây thăm em, vì màu trắng mà em sử dụng”.

“Không, ai cũng có sở thích riêng mà. Anh thấy nó thanh lịch đấy chứ!”

Tôi nói vụng về, che giấu cảm giác ban đầu tôi có về căn nhà màu trắng của nàng. Màu trắng, màu của những thiên thần, nhưng cũng là màu của những hồn ma. Nàng là ai trong hai điều đó? Tôi ngược nhìn nàng, khuôn mặt thon thả và nhẹ nhõm, như không hề suy nghĩ gì cả. Nàng đang từ từ xới cơm vào bát, đôi tay mềm như chiếc váy của nàng. Không, nàng không phải là hai điều hư vô đó. Nàng là sự thật, là người hàng đêm vẫn trò chuyện với tôi, là người mà giờ phút này đang khiến trái tim tôi phải xao xuyến và khao khát. Mà kể cả nàng là hồn ma, thì là hồn ma hết sức yêu kiều, và tôi nguyện sẽ yêu bằng được hồn ma trước mặt. Hoặc nàng là thiên thần, thì tôi sẽ không bao giờ để nàng bay mất.

“*Ngon quá!*” Tôi buột miệng kêu lên ngay miếng thức ăn đầu tiên. Tôi không thể nào không kêu lên, vì tài nấu ăn của nàng không thua gì những nhà hàng cao cấp mà tôi hay đi cùng sếp tới để bàn bạc cho những dự án đầu tư béo bở.

Nàng mỉm cười, không quá hãnh diện về lời khen. Có lẽ tôi cũng chỉ là một trong tất cả rất nhiều người đã từng khen nàng, nên nàng không biểu cảm sự vui thích bất ngờ nữa.

Nàng hỏi tôi có muốn nghe nhạc không, sau khi bữa ăn đã kết thúc và nàng đã dọn dẹp mọi thứ. Tôi đồng ý. Nàng tìm một đĩa nhạc không lời, thật phù hợp với sự lãng mạn như trong mơ mà tôi đang tận hưởng.

Nàng ngồi xuống cạnh tôi, không quá gần để tôi có thể hiểu lầm, nhưng cũng không quá xa để khiến tôi cảm thấy kém thân thiện. Mùi nước hoa quyến rũ khứu giác của tôi mãnh liệt, thứ hương thơm không quá nồng nàn, nhưng cũng không hề giống với bất kỳ loại nước hoa nào tôi đã từng tiếp xúc, ở công ty, ở vũ trường hay ở những nơi kém sang trọng và kém đúng đắn hơn. Ông trời đã thật ưu đãi tôi khi mang nàng đến với cuộc đời tôi. Bỗng nhiên tôi muốn nói với nàng những mỹ từ bóng bẩy để tôn

vinh, ca ngợi nàng, để nói cho nàng biết là tôi yêu nàng mất rồi. Khi tôi quay sang phía nàng thì bắt gặp ánh mắt nàng nhìn tôi tự khi nào, kiên nhẫn, không lả lơi, không thúc giục, không tò mò.

“Anh rất giống một người em quen.”

“Vậy à? Anh hy vọng đó là một người tốt và cũng ngưỡng mộ em như anh!”

Thật là tuyệt vời khi tôi có thể lấy lại bản lĩnh phong lưu vốn có trước những cô gái, song liệu rằng nàng có giống như bọn họ không? Có thích những lời có cánh, hay sẽ cho rằng tôi chỉ là kẻ tán tỉnh sáo rỗng?

“Không tốt lắm, nhưng anh ấy cũng đã từng yêu em.”

Nàng làm cho tôi không thể hiểu nổi nàng. Nàng dịu dàng, vâng, tất nhiên là như vậy. Nhưng nàng cũng rất thẳng thắn, nàng không hề có lúc nào tỏ ra một biểu cảm lạ lẫm hay ngượng nghịu, hai thái độ vẫn luôn đi cùng sự dịu dàng.

“Đã từng? Thế còn bây giờ thì sao?”

“Bây giờ thì em không biết, và em nghĩ là không thể, vì anh ấy đã chết rồi.”

Có cái gì đó lạnh toát chạy dọc cơ thể tôi. Tưởng như tôi vừa thoáng thấy một bóng ma đứng cạnh nàng, đưa đôi mắt vô hồn nhưng nham hiểm nhìn chòng chọc vào tôi. Nàng làm tôi sợ.

“Chết rồi? Chắc đó là một nỗi buồn của em?”

“Có lúc em buồn, có lúc em lại vui vì điều đó.”

“Anh có tò mò quá không nếu hỏi em tại sao?”

“Em buồn, vì em đã rất yêu anh ấy, anh ấy cũng rất yêu em. Em vui vì em đã là người cuối cùng anh ấy yêu, vui vì em được thoát khỏi những cảm giác ngược đời.”

Tôi quay hẳn người sang nhìn nàng, cố gắng hiểu những gì nàng nói. Nàng yêu, một kiểu yêu mong chiếm đoạt, mong sở hữu, nhưng có vẻ như tình yêu ấy không trọn vẹn, có cái gì đó không minh bạch. Đôi mắt nàng điệu vợ long lanh, đôi mắt của một mỹ nhân nhưng mang đầy cam bẫy.

“Tại sao khi online, anh không bao giờ thấy em muốn nói về những điều như thế này?”

“Em chỉ muốn nói khi anh đã có mặt trong căn phòng này, và anh tỏ ra ham muốn em hơn những người đã từng đến đây trước anh, giống như anh ấy.”

Nàng vạch trần tâm can tôi. Nàng, và cái cung cách điềm tĩnh kiêu sa, cứ từng bước một dẫn dắt tôi rơi vào trạng thái si mê tốt độ, chăm chú tốt độ. Lời nàng nói, nhẹ nhàng, thản nhiên, như là nàng đã nói vậy hàng trăm lần. Tôi không thể ghen nổi với “anh ấy” mà nàng nhắc đến, không phải vì anh ta đã chết, mà bởi khi nàng nói về điều đó, nàng không tỏ ra đau khổ hay quy lụy. Những lời nói thản nhiên ấy chỉ càng khoác lên nàng một vẻ quyền rũ, như một tấm voan che mặt hững hờ khiến cho bao người phải khao khát được lật tung nó ra để chiêm ngưỡng, để đặt lên đôi môi một nụ hôn thanh tao, không cuồng vội, và cũng không được phép cuồng vội, như thế là có lỗi với sự trong trắng đằng sau tấm voan và gương mặt của người con gái như nữ thần ái tình trước mắt tôi lúc này.

“Anh không biết nói gì, nhưng quả thực là anh... anh là kẻ luôn đi chinh phục người khác, nhưng em đã chinh phục anh mất rồi. Vì anh thích những điều bí ẩn, còn em thì vô cùng khó hiểu!”

Từ lúc tôi nói xong, nàng ngồi im, phong thái vẫn yêu kiều, miệng vẫn tươi tắn. Tôi bị sự lặng im ấy chi phối, khoảng không xung quanh tôi như loang ra, thanh thản, nhẹ bồng, màu trắng của mây trời phiêu diêu. Bỗng nhiên thấy trong lòng thanh tịnh như một nhà sư, có lẽ vậy. Tâm hồn nàng phải chăng ngày ngày đã được khoảng không này nuôi dưỡng? Nhưng tôi vẫn nhận thấy một điều rằng nàng không phải là đức mẹ đồng trinh, rõ ràng vậy. Nàng hiểu biết, nàng cũng không hề e dè khi đề cập đến phần còn lại của tình yêu, thứ tình yêu trần tục và mê muội, mà tôi, hay những người như tôi, không có cách nào cưỡng lại nổi. Có lẽ cả nàng cũng vậy.

“Thế còn... không bao giờ vào 12 pm? Nó có liên quan gì không?” Tôi hỏi, như một chương trình đã được cài đặt sẵn, trong đầu chỉ miên man toàn những mây và nàng.

“Anh ấy đã chết vào 12 giờ đêm, không bao giờ em tha thứ cho điều đó, và em cũng không thể làm gì vào lúc ấy, em không tha thứ cho chính mình. Lẽ ra đêm đó anh ấy đã quay về nhà sớm hơn, nếu như không phải vì em ghen tị với người đã gọi anh ấy về - người vợ hợp pháp. Nếu như sớm hơn, có lẽ anh ấy đã không gặp tai nạn, ngay khi vừa phóng xe ra đường. Anh ấy đã không kịp nhìn mặt con trai mình lần cuối, nó phải đi cấp cứu khi anh ấy đang ở trong căn phòng này. Lúc em nghe thấy một âm thanh chói tai dội ngược lên, đồng hồ đã chỉ đúng 12 giờ đêm...”

Chưa lúc nào tôi thấy nàng nói dài như lúc này, dù nếu so với những câu chuyện của người khác, nó không thể gọi là dài được. Nàng rót từng lời êm ái vào tai tôi, nàng là một người kể chuyện ít biểu lộ cảm xúc nhất mà tôi biết. Nàng lại mỉm cười, nụ cười như một làn sương vuốt ve thân thể tôi, khiến tôi thấy tê buốt, cái lạnh từ từ ngấm qua lớp quần áo, rồi đánh tan da thịt tôi với cảm giác gai gai khắp mọi tế bào da. Nàng không phải kẻ sát nhân, dĩ nhiên, đôi tay thon gầy của nàng chỉ luôn nấu những món ăn ngon, cắm những bông hoa trắng muốt kia vào chiếc lọ thủy tinh trong suốt, và có lẽ còn rất tuyệt khi đụng chạm vào thẳng đàn ông nào đó giống như người đã chết vào

12 giờ đêm kia, hoặc là tôi, biết đâu đấy, vì hơn lúc nào hết, tôi vẫn đang mong có được nàng, vẫn đang mong ôm ghì lấy nàng, nếm thử những mong manh và dịu dàng của nàng. Trước đàn bà, tôi chưa bao giờ thất bại.

“Thế em còn yêu anh ta không?”

“Ngày mai sẽ là tròn ba năm em để tang anh ấy, ngay cả để tang cũng phải âm thầm, không được công khai, giống như những tháng ngày em được anh ấy yêu. Bất kỳ lúc nào, em cũng thấy anh ấy hiện diện trong căn phòng này, em vẫn có thể trò chuyện, nhưng chắc chắn một điều, đó chỉ là nỗi tiếc nhớ, không phải tình yêu. Vì hình như, em chưa bao giờ biết cách yêu anh ấy, em không dám hy sinh, em là một kẻ ích kỷ!”

Ngay cả tôi, cũng đã có lúc cảm thấy có một bóng ma trong căn phòng màu trắng của nàng. Nàng đã dung túng một bóng ma, và bóng ma ấy vẫn sống cùng nàng suốt ba năm qua. Chiếc đồng hồ kêu tích tắc, âm thanh rơi tọt vào khoảng cách giữa tôi và nàng. Tôi liếc nhìn, 12 giờ kém 20, thời gian trôi nhanh như bị phù phép. Căn phòng của nàng bỗng như trở thành một lâu đài ẩn giấu những câu chuyện ma quỷ không giải thích nổi mà tôi đã đọc được đâu đó. Và tim tôi đập thành thịch.

“Anh có tin vào những chuyện của cõi âm không?”

Hình như tôi nghĩ điều gì nàng đều biết, có lẽ nào nàng là phù thủy, với quả cầu pha lê soi được tâm trí tất cả?

Tôi lắc đầu, thay cho câu trả lời.

“Tôi qua em đọc được trên mạng: một người có thể sống lại nếu như tìm được người thế mạng, và thời điểm thích hợp là đúng ba năm sau khi chết!”

Tôi cảm thấy rụng rời, mồ hôi từ từ chảy từ thái dương xuống. Nàng vẫn đang cười, nhưng đôi mắt thì vô hồn, trống rỗng man dại. Tôi nuốt khan, người tôi như dính chặt xuống ghế không đứng lên nổi, còn nàng thì đang nhẹ nhàng và uyển chuyển rời khỏi chỗ ngồi, lẽ nào...

Nàng ngồi xuống cạnh tôi, tiến gần đôi môi mà tôi khao khát được hôn vào cổ tôi, hơi thở nàng mát rượi, từng mạch máu của tôi như đông cứng, đang co giật hấp hối. Tôi sắp là kẻ thế mạng ư? Không thể chứ, giữa cái thời đại của khoa học kỹ thuật như thế này, làm gì còn những chuyện như vậy? Hoặc là nếu có đi chăng nữa, cũng không thể rơi vào tôi chứ? Tôi đâu có liên quan gì đến câu chuyện đau lòng của nàng?

Bản năng sống loi tôi vụt dậy, nàng như một dải lụa đỏ mềm ra ghế, không nghe thấy sức nặng thân thể của nàng. Tôi lao ra phía cửa, thật may mắn là không bị khoá. Tôi băng xuống cầu thang tối om, đèn đường mờ nhạt, chi tiết cuối dẫn đến cái chết cho nhân vật trong câu chuyện của nàng vụt loé lên trong đầu, tôi khựng lại, thở dốc. Một chiếc xe tải lao vùn vụt qua trước mặt.

Phần kể thêm:

Tôi tỉnh giấc, thấy mình vẫn mặc nguyên bộ quần áo tối qua. Năng sáng bừng. Tôi cố không nghĩ đến những gì vừa diễn ra cách đây mấy tiếng đồng hồ, uể oải bước vào nhà tắm, giật mình nhìn vào trong gương, trên cổ tôi có vết gì hồng hồng như một vết xước. Tôi đưa tay lên, đó là son môi.

Mười giờ sáng chủ nhật. Uống hết hai cốc cà phê nóng, tôi mê muội đến nhà nàng lần nữa, dù vẫn còn run sợ. Căn phòng màu trắng trên tầng hai. Tôi lưỡng lự. Ông bảo vệ chung cư thấy tôi thất thần (có lẽ vậy), tiến ra bắt chuyện:

“Cậu định tìm ai?”

“Dạ, cháu tìm Bảo Ngân... phòng 206...”

Ông già giật mình, đẩy cặp kính lão nhìn tôi chăm chăm:

“Câu mới đi xa về à?”

“Dạ, không...”

“Thế mà không biết gì sao? Phòng 206 không ai ở đã ba năm nay rồi. Cũng chẳng ai dám đến ở, người ta bảo âm khí lớn quá, cô Bảo Ngân chủ nhà đã tự vẫn ở đó, nghe đâu vì người tình bị tai nạn chết thì phải... Anh ta là người đứng tên căn phòng đó... Cậu có cần tôi giúp gì không?” Ông lão hỏi thêm, vì thấy tôi ngây ra.

“Dạ...bác cho cháu lên xem căn phòng đó được không? Tôi qua cháu...” Tôi định nói, nhưng câm bật ngay, chắc chắn ông ấy sẽ không tin là tôi qua tôi đã ở trong căn phòng đó.

“Cũng được... nhiều người cũng đến xem lắm, nhưng dù có nhu cầu tìm chỗ ở đến mấy, họ cũng không chịu... đồ đạc còn nguyên, chẳng ai muốn thanh lý...”

Ông bảo vệ vào phòng tìm chìa khoá, chậm rãi dẫn tôi lên tầng hai. Chiếc chìa khoá tra vào ổ nghe lọc xọc.

Vẫn là cảm giác ngỡ ngàng, căn phòng đầy ắp màu trắng, nhưng là của những tấm drap phủ lên đồ đạc. Trên tường có một tấm ảnh nghệ thuật nàng mặc váy cưới được phóng lớn, xinh đẹp, tươi tỉnh, nhưng cô đơn. Tôi đến gần cửa sổ, kéo rèm ra. Tôi nhìn qua lớp cửa kính dính một lớp bụi xuống dưới đường. Sững sờ. Nàng đứng dưới nắng, nước mắt lã dài, ngẩng gương mặt kiêu diễm lên phía tôi, dần dần tan đi như một ảo ảnh.

